

MOJE SKROVIŠTE

*Stigla sam u nepoznato,
sama
bez skrovišta.*

I htjedoh naći skrovište.

*Lutala sam drumovima
ali vrata kuća bijahu zatvorena;
sve je vrvjelo od glasova
al' nigdje svjetla s prozora.*

*A na periferiji nepoznatog
u tišini zvijezda
vidokrugu svitanja
vidjela sam svjetlo.*

*I vidjeh otvorena vrata
Tvog Srca,
i ja nađoh svoje skrovište
i svoj dom.*

K. Z.

VAMA SVIMA KOJI PROLAZITE PIŠEM OVO KAO PODSJETNIK...

Javljam vam se. A javljati se nekom znači znati tog nekog. Još više: zapažati tog nekog, ne biti indiferentan prema tom nekom pri prolazima na svim širinama i dužinama geografskim. Pa i onda kad se cijelo jedno more ispriječi među kao most nepremostivi.

Javljati se... ne znači li to davati se? Ne znači li to iznositi sebe iznutra da bi drugi postao bogatiji ili siromašniji? Ne znači li to napokon profanaciju onog »novog« i »starog« u nama, jer smo promijenili njihovu konstelaciju?...

Izmijeniti iskonski red, izvući kamen uzidan u zgradu i baciti ga na put, osamiti ga, nije li to svetogrđe?

A svaka misao, svaka ideja, svaka želja čim se ostvari, a to znači čim je dodirnuta, postaje osamljena. U njoj nema više životnog elana, čežnje za dodirrom. Nema više sna o susretu.

Samo pupoljak ruže sniva o velikom danu procvata...

Javljati se. Ponekad znači tek toliko da nam netko skine šešir. Tek toliko da smo u masi i mi zapaženi. Ipak je to čast biti cilj jednog »klimoglava«.

Nekad je užitak u tom kad upozorimo drugog da smo tu... a nimalo nismo poželjni.

Ja se javljam uza sve to. S užitkom da se ipak mogu javiti. Radostan da mogu otkriti sebe, svoj mir i nemir, makar uvjeren da mi to ne uspijeva. Nije mi stalo ovog časa ni do prepada, ni do profanacije, ni do nekog zajedljivog užitka, ni do »klimoglava«, ni do šešira (šeširi u meni uvijek stvaraju predodžbu dvoiličnih i jako umišljenih i uokvirenih), jedino da se ispovjedim, da se povjerim, da otkrijem svoj veliki san što me nosi prostorima, san o ružinu pupoljku... Ali hvata me jeza, vrtoglavica. Zar ruža nije bila iznenađena svojim buđenjem? Zar nije bila prevarena svojim bdjenjem?

Nadamo se (možda samo sanjamo. Ali ne zaboravimo da je i to jedan od znakova života) da će naše buđenje ipak izdržati i zadržati pogled Onoga koji nas čeka da mu se javimo...

ANĐELO BEGONJA

SIGNAL U PRISTANIŠTU

I

I jutros je isplovio brod. (U zagrada svakako treba staviti, da je on najprije doplovio. Iz jedne izvjesne luke. U jedno izvjesno vrijeme. A sada je isplovio iz našega pristaništa).

Slušaj, to je signal kad se odvezuje »cima«. Zadnji putnik uskače bezglavo preko skale...

Iza krme nad tamnom brazdom sklapaju se dva vala...

U točno određeni sat, šest i po, on cpet kreće na putovanje.

Brodi prema određenoj luci. Točno određenoj luci. U točno određeni sat. Iz našeg pristaništa. Malene luke brodi. Sa sobom nosi ljude. Najobičniji teret... Luksuzne torbe putne. Po zadnjoj modi odijela skupa. Jeftini smijeh koji odaje prostore prazne.

II

Za sve njih i za sve nas... koji su putovali i otputovali, i koji putujemo molim te, Gospodine.

Mi krećemo iz naših pristaništa. Svakako stavljamo bilješku: Ti si prvo odakle isplovismo. I sada na polasku iz ove vremenske, male otočke luke daj nam dosta snage da se ne vraćamo natrag. Bez obzira na struje i brodove. Oni nose leševe. U nama život bukti. U naponu je snage. I mi bismo ga htjeli zadržati. Htjeli bismo doseći njegovu puninu.

Rijeka jednog dana daj da sretne More.

Mi smo još uvijek na polasku. U luci. Vijugamo kroz klance i gudure.

Često se meandri stvaraju. Veliko je iskušenje za nas naš vlastiti tok. Vlastiti, iako uvjereni da mora paralelno teći s Tvojim. I tako naše vlastito SVOJE postaje naše vlastito TUĐE. A to je nesigurnost u luci. Slaba zaštita u naletu oluje. Pomozi nam prispjeti u luku koja ima lukobrane. Ona neka bude zauvijek naše PRISTANIŠTE.

ANĐELO BEGONJA